

A man and a woman are lying on their backs on a bed of dry leaves and twigs in a forest. The man is on the left, wearing a brown jacket and dark pants. The woman is on the right, wearing a dark jacket and dark pants. They are both looking up at the sky. The background shows a dense forest of bare trees and a body of water in the distance.

**S VEČERNÍM
FLIRTEM
PŘISLA I SMRT**

JILJÍ KOCIAN

S VEČERNÍM FLIRTEM
PŘIŠLA I SMRT

Jiljí Kocian

Muž na horském kole, jehož červená metalíza zářila v paprscích zapadajícího slunce, odbočil z cyklotrasy vedoucí podél břehu řeky Moravy a zamířil mezi paneláky.

Na lavičce před vchodem, o kterou si obyčejně opíral kolo, zatímco lovil z batohu klíč, seděla blondýnka tak prostředního věku, s vlasy vyčesanými do něčeho, čemu jsme dřív říkali drdol. Zvědavě, až vyzývavě si přicházejícího cyklistu prohlížela.

Ten, poněkud znervózněn, prošel kolem ní, opřel svého „horáka“ o zeď činžáku a sundal ze zad hnědofialový kožený batoh.

„Pan Jadrníček?“ ozvalo se za jeho zády.

Trochu se pootočil a narovnal. „Jo,“ odpověděl po chvilce váhání.

Sedící žena vytáhla ze světlehnědé kabelky obálku. Tu držela mezi palcem a ukazováčkem a začala s ní rytmicky pokyvnout.

„Vy jste přítel té hospodské, paní Hamplové?“

„No a co má být?“ zareagoval podrážděně Jadrníček. Přemýšlel, co mu na hlase té ženské nesedí. Slyšel takový zvláštní podtón a uvědomil si, že ten si obyčejně uchovají Rusové, ať už mluví jakoukoliv řečí.

„A zajímalo by vás, co ta paní dělá, když není s váma? Nebo vás večer po hospodě neodveze do té její vesničky?“ pokračovala neznámá tím ruským podbarvením. „Tak tady v obálce máte něco na dívání a je tam taky číslo telefonu, kdybyste chtěl třeba vědět víc,“ doplnila ještě ona blondýnka. Začala se zvedat. Tašku přehodila přes rameno a důstojně odkráčela. Bílou obálku nechala na kraji lavičky.

Josef Jadrníček byl ze vzniklé situace zaskočen. Nechtěl se hned vrhnout na obálku. Tušil, že ho ta žena pozoruje. Strčil ji tedy do batohu a věnoval se úschově kola.

Doma obálku vytáhnul a zkoumal obsah. Tři fotografie a proužek papíru s telefonním číslem. Fotky byly víc jak výmluvné. Jeho přítelkyně Hana na nich pózovala s cizím mužem. Jednou se líbali pod stromem někde v parku, na druhé fotce Hana odpočívala na lavičce s hlavou v jeho klíně, na třetí potom na břehu jezera leželi na dece a chlapík měl ruku schovanou ve spodním dílu jejích plavek.

Jadrníček přešel jako omámený k ledničce, vytáhnul láhev slivovice a ulil si pořádného panáka. Zasedl ke stolu, flašku postavil k pravé ruce, v levé žmoulal papírek s číslem a přemýšlel jak dál. Po jisté době váhání položil lísteček s telefonním kontaktem na kuchyňský stůl, hřbetem ruky ho urovnal a vytočil číslo.

+

Na začátek září bylo stále nezvyklé teplo. Devět večer.

Doba, kdy měla Hana v hospodě zavíračku.

V černé mikině, tmavých riflích a černé kšiltovce čekal v parčíku pod vzrostlými lípami na okamžik, kdy jeho přítelkyně skončí. Hosté se postupně trousili ven,

Zhasla světla. Hana vyšla. Zamknula vstupní dveře a zkontrolovala zámek. Potom vykročila směrem od hospůdky a po chvílce se ztrácela v neosvětleném prostoru. Nezamířila však ke svému červenému peugeotu. Ten zůstal osamoceně stát stranou ve stínu mladých javorů lemujících parkovací místa. Nasedla do spoře osvětleného SUV a to se po chvílce rozjelo.

Josef Jadrníček nemeškal a běžel ke své stříbrošedé fabii, čekající kousek dál před poliklinikou. Chvatně nastartoval a vyrazil za ujíždějící přítelkyní.

+

Ležel na břehu jezera, kterému se říkalo Bezedné a mezi kymácejícím se rákosem a stébly trav pozoroval dva milence, jak v měsíčním svitu, rozlévajícím se po hladině, dováděli a vzájemně se škádlili. To vše v rouše Adamově a Evině. Po večerní koupeli, držíce se za ruce, zmizeli v kempinkovém přívěsu, zaparkovaném kousek nad malou pláničkou.

Položil dlaně na trsy trávy a chystal se zvednout. Náhle ucítil tupou bolest v zátylku a mezi barevnými kruhy, které mu tančily před očima se propadal do bezedné hlubiny.

Vzbudilo ho kuňkání žab. Chvilí trvalo, než si vybavil, proč tu vlastně je. Hodinky na ruce ukazovaly bezmála půl čtvrté, že ztratil vědomí, to si vysvětlit nedokázal. Hlava ho bolela jako střep, hýbat krkem šlo s velkými obtížemi. Nasadil si čepici povalující se opodál a po čtyřech lezl k vodě. Namočil kšiltovku, sundal triko, co měl pod mikinou, vymáchal ho a přiložil na zátylek. Pocítil slastnou úlevu. Potom v uctivém předklonu klopytál ke své škodovce, zaparkované před sídlem závodu těžícím v oblasti štěrkopísek.

+

Bílý karavan s červeným pruhem a nápisem HOME CAR nad předním oknem stál na žlutohnědém vyšisovaném fleku, kousek stranou od malé pláže, na břehu poměrně nedávno vytěženého jezera Bezedné. Stál tam coby smutný a mlčící svědek hrůzného činu, který se zde udál předešlé noci. SUV s ostravskou značkou stálo zapíchnuté opodál v neposečené trávě, naklánějící se zvědavě nad bílým lakem jeho karoserie. Barvou pinie natřený kempinkový stůl a lavice se choulily k boku karavanu, společnost jim dělal tmavozelený nafukovací člun přikrytý „maskáčovou“ plachtou.

Dvě nahá těla, mužské a ženské, ležela pohozena přes sebe jako rekvizity z nějakého béčkového krváku.

Párek bílých labutí, se dvěma ještě nevybarvenými hnědošedými mláďaty, pyšně a majestátně brázdil hladinu, z rákosí se tu a tam ozvalo kuňkání žab. Jinak božský klid.

Ta těla by v tom večerním poklidu ležela ještě bůhvíjak dlouho, kdyby jeden z rybářů nezaklepal na pootevřené dveře a nenahlédl dovnitř přívěsu. V ten moment bylo po klidu.

+

Na prašném parkovišti před šterkovnou čekal jeden z mých spolupracovníků, kapitán Jaroslav Staněk. Krátce jsme se pozdravili a Jarda mě hned vedl úzkou pěšinkou po břehu jezera, zarostlého trnitými křovisky. Minuli jsme rybářskou líheň. Napravo cestičku lemoval drátěný nazeleno natřený plot, který ve zhruba deseti metrovém pásu označoval dráhu, kudy se dříve po dopravníkovém

pásu dodával vytěžený šterk k dalšímu zpracování. Utěšená krajina, až na zdevastovanou alej topolů, lemujících příjezdovou silnici. Zpevněná cesta, která vedla paralelně za druhou částí plotu, končila bránou opatřenou výstražnou cedulí VSTUP ZAKÁZÁN – SOUKROMÝ POZEMEK a značkou zákazu vjezdu. Po pár krocích se pěšinka rozestoupila a my se ocitli v rozšířeném prostoru, odkud člověk mohl přehlédnout to rutinní hemžení, pokaždé doprovázející počátky nějakého vyšetřování.

„Jak se sem ti naši vůbec dostali?“ zeptal jsem se Jardy.

„Bránu jim otevřel hlídač z těžebního závodu. Jinak se tady dá dostat ze silnice. To je tak dobrý kilometr.“ Jarda mávnul rukou směrem k Napajedlům. „U takového bílého křížku na kraji silnice zatočíš a jedeš po dost krkolomné cestě podél břehu až sem. Asi pětset metrů odtud je hned u cesty podobný přívěs jako tenhle.“ Jarda pro změnu máchnul rukou k našemu místu činu. „Tamten stojí pod dřevěnou pergolou a je zakrytý maskáčovou plachtou. Byl jsem se na něj podívat, ale všude pusto a prázdno. A ani to nevypadalo, že by tam někdo v nedávné době přebýval.“

„Dáme za úkol Janě, ať zjistí, kdo je majitelem a spojí se s ním. A mimochodem, kde je?“

„Odjela vyslechnout manžela té zastřelené a zjistit něco o poměrech v rodině. V karavanu zůstaly osobní věci těch dvou, takže jsme to měli ulehčené,“ shrnul Jarda a vykročil do centra dění. Já za ním.